

LITERAIR

Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld. Zie ook www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php en www.poëziebos.be

Er zijn geen nieuwe berichten

Hoe snel ook de outlook express
- één tik op de toets -
doorheen *verbonden verbinding verbroken* raast
en als de bliksem alle berichten inslaat,

elke reis is eenrichtingsverkeer en voorlopig
doet het licht beter.

Hoe het onzichtbaar traag als vandaag
mij mijn kamer, de dingen laat zien,
ons hechtend aan alle richtingen, heengaand.

(Ik moet nog zingen een liedekijn)

Zie de zilveren buigzame berk,
hij moet nog zingen, net als ik,
aan de rand van de singel.

Zijn bladderende bast zet de grondtoon.
Hoog rilt het lover als tremolo's
van leed en hoe het zich verbergt.

Net als wij is de berk een lichaam.
Het neuriet in hoe het zich herstelt, of niet.
Alle schoonheid is zichtbaar verzegeld.

Zie de berk aan de rand van de singel.
Hij moet nog zingen, iel en buigzaam,
om wat ons ontbreekt.

Ruil

Kom je uit een broeinest, mieren in je broek.
Ga je de mist in, loeit een buil op je hoofd.
En in de stad rooft een reiger vis uit de vijver.

Het herinnert me aan de zee,
het licht dat kaatst als een zweepslag,
aan de bergen, het stof dat rouwt onder mijn nagels,
aan de storm, het oog waar niemand in schuilt.

In dit, en veel meer nog, bestaat het.
Noem het een bod dat we maar niet kunnen begrijpen.
Noem het een vraag, mocht die al hebben geluid.

We dachten te eindigen als gras of in zee.

Maar in de ochtend, na het dolle feest,
stonden we vergeefs stof uit onze ogen te wrijven.
We zagen elkaar aan voor de schim van onszelf
in het monochrome van ruis.

Sommigen vielen als offerlam neer
in een asland,
anderen doolden als wolven rond,
hijgden na in een holte.

Grauw was het licht en stil als vergif werd het later.
Er waren geen woorden voor, zoals eens
een ochtend rozevingerig mocht heten
of een hoofdtelefoon sennheiser noise-cancelling.

Yella Arnouts (Antwerpen, 1959) publiceerde onlangs haar debuutbundel *Men schort wat op bij Uitgeverij P*. Ze schreef beschouwingen over poëzie en beeldende kunst in *Deus ex Machina* en *De Leeswolf*. Zij is docente literaire analyse aan de Artesis Hogeschool Antwerpen, afdeling drama/woordkunst.